

‘ἔδρη τε κρέασίν τ’ ἡδὲ πλείοις δεπάεσσιν’
ώς φησιν ὁ τῶν Ἑλλήνων βασιλεύς, τὴν τάξιν ἐν πρώτῃ
τιμῇ τιθέμενος. ἐπαινοῦμεν δὲ καὶ τὸν Ἀλκίνουν, ὅτι τὸν Β
ξένον ἴδρυει παρ’ αὐτόν (η 170)

‘νιὸν ἀναστήσας, ἀγαπήνορα Λαομέδοντα,
ὅς οἱ πλησίον ἵζε, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν.’⁵

τὸ γὰρ εἰς τὴν τοῦ φιλονυμένου χώραν καθίσαι τὸν ἱκέτην
ἐπιδέξιον ἐμμελῶς καὶ φιλάνθρωπον. ἔστι δὲ καὶ παρὰ
τοῖς θεοῖς διάκρισις τῶν τοιούτων· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν
καίπερ ὕστατος εἰς τὴν ἐκκλησίαν παραγενόμενος (Υ 15) ¹⁰
‘ἵζεν ἄρ’ ἐν μέσσοισιν,’ ὡς ταύτης αὐτῷ τῆς χώρας προσ-
ηκούσης. ἥ δ’ Ἀθηνᾶ φαίνεται τὸν πλησίον ἀεὶ τοῦ Διὸς
τόπον ἐξαίρετον ἔχονσα· καὶ τοῦτο παρεμφαίνει μὲν ὁ
ποιητὴς δι’ ὃν ἐπὶ τῆς Θέτιδός φησιν (Ω 100)

‘ἥ δ’ ἄρα πὰρ Διὸν πατρὶ καθέζετο, εἶξε δ’ Ἀθήνη,’¹¹ C
διαρρήδην δ’ ὁ Πίνδαρος λέγει (fr. 146) ¹⁶

‘πῦρ πνέοντος ἄ τε κερανοῦ
ἀγχιστα ἡμένη.’

καίτοι φήσει Τίμων οὐ δεῖν ἀφαιρεῖσθαι τῶν ἄλλων ἐνὶ²⁰
προσνέμοντα τὴν τιμήν. ὅπερ αὐτὸς ἔοικε ποιεῖν μᾶλλον· ἄφαιρεῖται γὰρ ὁ κοινὸν ποιῶν τὸ ἴδιον (ἴδιον δὲ τὸ κατ’
ἀξίαν ἐκάστουν) καὶ ποιεῖ δρόμου καὶ σπουδῆς τὸ πρωτεῖον
ἀρετῆ καὶ εὐγενείᾳ καὶ ἀρχῇ καὶ τοῖς τοιούτοις ὀφειλό-
μενον. καὶ τὸ λυπηρὸς εἶναι τοῖς κεκλημένοις φεύγειν
δοκῶν μᾶλλον ἐφέλκεται καθ’ αὐτοῦ· λυπεῖ γὰρ ἀποστε- ²⁵